

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.,** proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů,** se sídlem Ppkl. Sochora 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2012, č. j. 8 Ca 290/2009 – 83,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností, doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 5. 9. 2012, napadl žalobce (dále také „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), jímž byla rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2009, č. j. SPR-1672/09-19, a ze dne 9. 4. 2009, č. j. SPR-1672/09-6, prohlášena za nicotná, s ohledem na to, že, jak soud uvedl v odůvodnění, ve věci není podle aktuální judikatury příslušný rozhodovat správní úřad, nýbrž obecný soud.

V kasační stížnosti podané s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatel nejprve zdůrazňuje celkovou délku řízení, dále obsáhle a podrobně popisuje průběh dosavadního řízení, přičemž rovněž obsáhle poukazuje také na proměnlivý vývoj dotčené právní úpravy i judikatury a s tím spojenou proměnlivost v rozhodování v dané věci, s dovozením, že nyní napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Stěžovatel je toho

názoru, že vyslovením nicotnosti rozhodnutí je správní řízení skončeno, a proto je pojmově vyloučeno, aby bylo, jak je uvedeno v odůvodnění, rozhodnutí rušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení a podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 21 zákona č. 101/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, alternativně návrh na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 21 zákona č. 101/2000 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2011, a současně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátit Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 31. 5. 2000 žalobu k Okresnímu soudu v Benešově (sp. zn. 10 C 1356/2000) proti Ministerstvu vnitra České republiky podle zákona č. 256/1992 Sb., o ochraně osobních údajů v informačních systémech. Stěžovatel se touto žalobou domáhal uložení povinnosti žalovanému omluvit se stěžovateli za neoprávněné zjišťování, evidování a následné uchovávání jeho osobních údajů, které byly získány dne 8. 3. 1999 při vstupu do budovy Policie České republiky v Praze 4, Sdružení 1/1964, aniž by se tak podle stěžovatele stalo v souladu se zákonem. Okresní soud v Benešově řízení o stěžovatelově žalobě zastavil s tím, že po právní moci usnesení o zastavení řízení (usnesení ze dne 19. 7. 2004, č. j. 10 C 939/2004 – 2) bude věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“).

Proti výše uvedenému usnesení o zastavení řízení se žalobce odvolal ke Krajskému soudu v Praze, jenž jeho odvolání zamítl usnesením ze dne 29. 10. 2004, č. j. 28 Co 427/2004 – 17. Dovolání žalobce proti tomuto usnesení bylo Nejvyšším soudem zamítnuto usnesením ze dne 31. 3. 2005, č. j. Cdo 450/2005 – 55, neboť Nejvyšší soud shledal, že k řízení je v předmětné věci příslušný Úřad.

Úřad však dospěl k závěru, že není věcně příslušný ve věci rozhodnout, a proto ji založil bez opatření a formálního ukončení úředním záznamem zn. 14/06/SŘ-OSČ, CJ01978/06UOOU ze dne 21. 2. 2006. Žalobce následně inicioval řízení o žalobě proti nečinnosti Úřadu, jehož výsledkem bylo, že Úřad je příslušný vydat rozhodnutí v dotčené věci (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2009, č. j. 8 Ca 468/2008 – 69). Úřad poté vydal rozhodnutí ze dne 9. 4. 2009, zn. SPR-1672/09-6, kterým návrhu žalobce nevyhověl. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal rozklad, jenž byl zamítnut rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 6. 8. 2009, zn. SPR-1672/09-19.

Proti rozhodnutí Úřadu o rozkladu podal žalobce správní žalobu k Městskému soudu v Praze, jenž nyní napadeným rozsudkem ze dne 28. 6. 2012, č. j. 8 Ca 290/2009 – 83, prohlásil obě rozhodnutí Úřadu za nicotná. Při svém rozhodování vycházel městský soud z právního názoru vyřčeného v rozhodnutích zvláštního senátu ze dne 17. 10. 2011, č. j. Konf 11/2001 – 6, ze dne 14. 6. 2012, č. j. Konf 10/2012 – 6 a ze dne 24. 2. 2010, č. j. Konf 56/2009 – 7. V těchto rozhodnutích zvláštní senát shledal, že od účinnosti novelizace zákona o ochraně osobních údajů (tj. zákona č. 101/2000 Sb., který nahradil předchozí zákon č. 256/1992 Sb.) zákonem č. 439/2004 Sb. není Úřad příslušný k rozhodování o soukromoprávních sporech mezi subjektem údajů a správcem. K rozhodování o těchto sporech je příslušný soud.

Po obdržení kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 17. 8. 2012 byl zvláštnímu senátu přímo v předmětné věci doručen návrh na zahájení řízení o

kompetenčním sporu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, jehož navrhovatelem byl Úřad pro ochranu osobních údajů se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7. Navrhovatel v návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu odmítal svou příslušnost k rozhodnutí sporu plynoucího z žaloby projednávané Okresním soudem v Benešově pod sp. zn. 10 C 939/2004 a tvrdil, že příslušný vydat rozhodnutí v předmětné věci je soud. Toto řízení o kompetenčním sporu bylo před zvláštním senátem příslušným pro řešení některých kompetenčních konfliktů vedeno pod sp. zn. Konf 57/2012. Za daného stavu předseda senátu Nejvyššího správního soudu řízení o kasační stížnosti v nyní projednávané věci usnesením ze dne 21. 11. 2012, č. j. 3 As 86/2012 - 32, přerušil podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., neboť probíhalo jiné řízení, jehož výsledek mohl mít vliv na rozhodování soudu o věci samé.

Zvláštní senát ve věci pod sp. zn. Konf 57/2012 rozhodl svým usnesením ze dne 29. 3. 2013, a to tak, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci žaloby o splnění povinnosti podle zákona č. 256/1992 Sb., vedené u Okresního soudu v Benešově pod sp. zn. 10 C 939/2004, je soud. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k pokračování v řízení.

Nejvyšší správní soud zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Podstatou sporu v posuzované věci je řešení právní otázky - určení příslušnosti orgánu, který má rozhodovat o uložení povinnosti žalovanému omluvit se stěžovateli za neoprávněné zjišťování, evidování a následné uchovávání jeho osobních údajů, ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb.

Tuto právní otázku, jak bylo již shora poznamenáno, meritorně opakovaně posuzoval k tomu určený zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., a zcela aktuálně o ní znovu rozhodl přímo v předmětné věci (k návrhu Úřadu pro ochranu osobních údajů) výše citovaným usnesením ze dne 29. 3. 2013, č. j. Konf 57/2012 - 10. Zvláštní senát přitom takto potvrdil svůj bezprostředně předcházející právní názor v dané otázce, opakovaně vyslovený v jeho rozhodnutích ze dne 17. 10. 2011, č. j. Konf 11/2001 – 6, ze dne 14. 6. 2012, č. j. Konf 10/2012 – 6 a ze dne 24. 2. 2010, č. j. Konf 56/2009 – 7, kde zvláštní senát uzavřel, že od účinnosti novelizace zákona o ochraně osobních údajů zákonem č. 439/2004 Sb. není Úřad příslušný k rozhodování o soukromoprávních sporech mezi subjektem údajů a správcem, a k rozhodování o těchto sporech je příslušný soud. Z těchto rozhodnutí přitom také vycházel Městský soud v Praze v nyní napadeném rozsudku.

V podrobnostech stran takto vysloveného právního názoru Nejvyšší správní soud odkazuje na bližší obsah usnesení zvláštního senátu ze dne 29. 3. 2013, č. j. Konf 57/2012 - 10, jímž se v nyní rozhodované věci Nejvyšší správní soud cítí být vázán.

Pokud se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává zrušení napadeného rozsudku, jímž byla vyslovena nicotnost obou rozhodnutí Úřadu (rozhodnutí ze dne 9. 4. 2009, zn. SPR-1672/09-6 a rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 6. 8. 2009, zn. SPR-1672/09-19) a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení, pak je zřejmě toho názoru, že Úřad k rozhodnutí ve věci stěžovatele příslušný je.

S touto námitkou Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené nemůže souhlasit. Městský soud v Praze, v napadeném rozhodnutí nemohl daný kompetenční konflikt meritorně posuzovat, a ani tak nečinil, nýbrž toliko na základě akceptace právního názoru vyjádřeného v dané době v aktuální judikatuře vyvodil, že správní orgány neměly k vydání napadených rozhodnutí pravomoc a proto tato rozhodnutí prohlásil za nicotná. Současně v odůvodnění napadeného rozhodnutí poznamenal, že za daného stavu věci je k rozhodování o předmětném návrhu stěžovatele příslušný obecný soud. S tímto právním názorem městského soudu se plně ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, který před tímto svým rozhodnutím vyčkal výsledku rozhodování zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., přímo v předmětné věci, a jenž jako jediný orgán může meritorně o daném kompetenčním konfliktu rozhodnout. Nejvyšší správní soud přitom s danými právními závěry nejen souhlasí, ale také je plně respektuje.

Namítá-li stěžovatel rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozsudku s tím, že rozsudek považuje za nepřezkoumatelný, neboť po vyslovení nicotnosti napadených správních rozhodnutí ve výroku je v odůvodnění konstatováno, že rozhodnutí je rušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení, je třeba poznamenat, že toto je nutno vnímat v celkovém kontextu odůvodnění. To je ve své převážné části zaměřeno na vyložení toho, proč není Úřad v dané věci příslušným orgánem, a proč jsou tedy jeho dotčená rozhodnutí nicotná. Mimo to je třeba poznamenat, že „zrušení“ rozhodnutí správního orgánu z důvodu nicotnosti zná i judikatura Nejvyššího správního soudu, k tomu viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65. Je-li podle odůvodnění napadeného rozsudku věc vracena žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovaný je vázán právním názorem vysloveným v napadeném rozsudku, potom z uvedeného neplyne, že bude pokračovat v řízení ve věci, nýbrž že s ohledem na vyslovenou nicotnost z uvedeného důvodu věc, resp. návrh ve věci, ve smyslu § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu usnesením odloží. Ostatně i tento postup také plně koresponduje závěrům vyplývajícím z usnesení zvláštního senátu ze dne 29. 3. 2013, č. j. Konf 57/2012 - 10. Jakákoliv úvaha o rušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení je tak za daného stavu věci nejen neopodstatněná, ale současně také nežádoucí s ohledem na naléhavý zájem na dalším neprotahování rozhodování v dané věci. Nyní jsou předchozí vadná rozhodnutí odklizena, je také postaveno najisto, který orgán má ve věci rozhodovat, a stěžovatel se konečně může dobrat cíle, což je od samého počátku řízení nepochybně jeho hlavním zájmem.

Pokud jde o návrh stěžovatele, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení a podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 21 zákona č. 101/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, alternativně návrh na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 21 zákona č. 101/2000 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2011, ten Nejvyšší správní soud neshledal důvodným. Obsah uvedeného zákonného ustanovení se Nejvyššímu správnímu soudu jeví ústavně konformní, což ostatně potvrzuje i v posledním období ustálená související výše citovaná judikatura zvláštního senátu.

Vzhledem ke všemu shora uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu